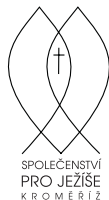

**...neboť beze mne
nemůžete činit nic.**

Jan 15,5

ABBA OTČE – VOJTĚCH KODET - POKRAČOVÁNÍ

ABBA OTČE I (11. ČÁST)

Bratři a sestry, v naší poslední promluvě jsme mluvili o tom, jak se Pán Ježíš během svého života děлил se svými učedníky o svůj synovský vztah k Otci. A dnes se podíváme, jak učedníky vtahoval do života modlitby. Ježíš se neomezil jenom s tím, že zjevil Otce, ale velice mu záleželo na tom, aby po Jeho odchodu učedníci měli k Otci tak důvěrný a synovský vztah, jako měl On. To byla právě skutečnost, která učedníky fascinovala a stále je přitahovala. Oni vidávali Ježíše, jak chodíval na osamělá místa a ještě když sepisují Evangelia, stále znovu se k tomu vraceli jako k něčemu jedinečnému. Že odešel a třeba celou noc se modlil. Oni viděli, že tyto chvíle velice vyhledává, a že je jakýmsi tajemným způsobem potřebuje. Potřeboval ty chvíle být prostě s Otcem sám. Modlit se, zažívat Otcovu blízkost, a z určitého pohledu můžeme říct, že Ježíš také v těchto chvílích jakoby ve svém lidském těle hledal Otcovu vůli, prostě to, co se Otci líbí. Když Ho jednou viděli modlit tak, jak to popisuje Evangelista Lukáš, tak už to prostě jeden z učedníků nevydržel a říkal Mu (Lk 11,1): „Pane,

nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky“. Ta věta není vůbec samozřejmá, poněvadž jednak Ježíšovi učedníci prošli školou u sv. Jana Křtitele, tam se jistě také modlili, a jednak věřící Židé se modlili mnohokrát za den. Znali žalmy většinou zpaměti, spousty krásných modliteb a přitom tento učedník říká „Pane, nauč nás modlit se.“ To znamená, že to, co ho uchvátilo, byl právě ten jedinečný Ježíšův způsob modlitby. Prostě když viděli, jak Mu září tvář, jak v té modlitbě je prostě jiný. Něco z toho nám zaznamenali, když byli svědky Ježíšova proměnění a On se modlil a celý byl proměněn v té chvíli. To zůstalo vepsáno do srdcí a do myslí apoštolů jako nezapomenutelná zkušenost. Ježíše vidíme, jakoby na tuto otázku přímo čekal a hned odpovídá: „Když se modlíte, říkejte Otče náš“, a pokračuje modlitbou tak, jak ji známe od evangelisty Lukáše nebo Matouše. To první slovo, které Ježíš v modlitbě řekl, je slovem nejdůležitějším. A pro Žida nepřekvapivějším. Nejenže Ježíš říkal Bohu Otče, ale že i Oni, Jeho učedníci, mohli bychom říct tak trochu „řadoví lidé“, mohou a mají Bohu říkat Otče. To pro ně muselo být něco opravdu překvapivého. Protože v aramejštině nejspíš Ježíš řekl slovo Abba, což de facto znamená Tatínku. Čili jakési velice důvěrné oslovení Boha, na které oni nemohli být zvyklí. Tím, že Ježíš vede učedníky k tomu, aby takto oslovovali Otce, tím se je snaží vtáhnout právě do své jedinečné důvěrnosti, kterou s Otcem v modlitbě zažíval. Aby se i oni naučili tuto synovskou modlitbu. Čili nejen, aby se modlili jako pravověrní Židé. Aby Boha chválili, aby recitovali žalmy, ale aby v té modlitbě zažívali Otcovu blízkost.

Když se člověk naučí říkat v modlitbě toto Abba, tak ho to nutně vnitřně proměňuje. Toto Abba, to je ta největší novost v modlitbě, jaká vůbec kdy v dějinách náboženství byla. A to, že nás Ježíš učil modlit, až se v nás takto modlí Duch svatý, to zakládá zcela nový vztah mezi námi a Bohem. My bychom si sami ze sebe nikdy nemohli odvázat Boha takto oslovovat. To můžeme jenom díky tomu, že si to Ježíš přál, a že nás tomu učil. Ježíš na jiném místě, to máme v horské řeči, učil své apoštoly, aby při modlitbě předstupovali před Otce, a to ve skrytosti. Protože modlitba nemá být žádným samoučelným povídáním. Nebo nějakým léčením si neuspokojeného sobectví. Modlitba má vždycky vytrysknout ze vztahu. Z touhy, z očekávání, z lásky. Z něčeho, co nás vnitřně nesmírně zajímá. Čili není to jenom nějaká povinnost nebo něco naučeného. Modlitba, které Ježíš učil své apoštoly, tak vždycky byla obrácena k Otci. A dál Ježíš říká na v Matoušově evangeliu: „A tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí“. To je důležitá věc. Čili ty nutně počítáš v modlitbě, že Tvůj Otec je s Tebou. Nemluvíme tedy do prázdna. On tě vidí. On je v tvé blízkosti. Není to otec v tom smyslu obecném. Je to můj a tvůj otec, ke kterému se modlíme. A každému z nás jednotlivě Otec odplácí. Odplácí svojí blízkostí, svojí pozorností, velkorysostí, něžností, láskou, odpuštěním. Jestliže Ježíš řekne, tvůj Otec Ti odplatí, tak to je největší odměna, jakou vůbec člověk může mít, když k modlitbě vůbec zaklekne.

Tímto samotným Ježíš vedl své učedníky, aby překonali v modlitbě pouhou mentalitu chladné uctivosti, která spíše tak, jak to možná známe i z křesťanské výchovy, spíše souvisí se strachem z Boha. Otec si nepřeje, abychom se Ho báli. A stejně tak nechce nikomu nahánět hrůzu. On nás touží k sobě stále přitahovat a k tomuto důvěrnému vztahu zvat každého člověka. Tolik Mu záleží na tom, abychom Mu důvěřovali, protože to je jediný způsob, jak se Mu opravdu od dat a zakusit na sobě, co to znamená, když je naším Otcem.

V křesťanství častokrát docházelo k nepochopení tohoto důvěrného vztahu, nebo milosti, kterou nám Ježíš zprostředkoval právě proto, že jsme nechápali ani smysl Ježíšovy modlitby, a zvláště Ježíšova úzkost v Getsemanech nebo Jeho opuštěnost na kříži. Ta byla skrytým podkladem pro strach v našem vztahu vůči Bohu. Častokrát lidé Bohu vyčítali, že neodvrátil zlo v jejich životě a mnozí to dodneška říkají. Nejenže se na to Bůh může dívat, ale že nás nevyslyšel, že se nás neujal, a dokonce ledaskdy kněz zaslechne: „No, ono není divu, když neušetřil ani svého vlastního syna. A kde já mám jistotu, že když nechal Ježíše takto trpět, že nebudu trpět taky. Takhle to dopadne, když se člověk dá Bohu úplně do rukou.“ To je, samozřejmě, naprosto zvrácené myšlení, protože Bůh Otec, který vydal svého Syna, tím nevydal někoho cizího. On tím vydal sám sebe do rukou lidí. A obětoval sám sebe. On to byl, který se sebe zřekl, když poslal Ježíše. A na sebe vzal veškerou bídu, zlobu celého světa a utrpení, které jsme Mu způsobili naším hříchem. Bůh Otec se rozhodl, že zlo porazí ne silou, ale láskou a milosrdenstvím. A Jeho moc se nejvíce projevila právě ve vztahu k utrpení, které na sebe vzal. Je to veliké tajemství naší víry, že Bůh zjevil největší moc své lásky právě v Ježíšově bezmoci. V té chvíli, kdy se Ježíš zcela vydal do rukou lidí.

Jeden velice známý německý teolog Walter Kasper napsal ve svém díle „Ježíš Kristus“, že Boží nekonečná moc je také nekonečným utrpením. Bůh byl skutečně první, kdo nastoupil cestu utrpení k překonání zla. Jestliže my jako lidé chceme Bohu vytýkat, že obětoval svého syna, tak to skutečně jenom z neznalosti. To může říct člověk, který v životě neměl opravdu nikoho rád. Jen si vzpomeňme, třeba na obět Abrahámovu, která je nenádherným předobrazem toho, co se odehrálo na Kalvárii. Kdybych nám položil takovou školáckou otázku: Když Abrahám doprovázel svého syna Izáka k oběti, kdo z těch dvou víc trpěl? Izák anebo Abraham? No samozřejmě, že Abraham. Protože vždycky nejvíce trpí ten, kdo nejvíce miluje. A každý rodič, když má skutečně rád svoje děti, nebo partner partnerku, tak by častokrát radši na sebe vzal to utrpení, jen aby neviděl trpět toho, kterého má rád. Když Otec poslal svého syna, tak neposílá někoho jiného, někoho cizího, někoho s kým nemá vůbec nic společného, ale společně se Synem vykupuje lidstvo tím, že za náš hřích platí tou bolestí, kterou Ježíš prožívá v lidském těle. Záměrem Otcovým bylo, skrze toto utrpení Otce i Syna, dát dar synovství nám všem. Otec

nemohl přijít a obětovat se, protože by nám nemohl nabídnout to, co nám skrze Syna nabídl, právě ten nový vztah k Otci. My díky tomu, že Ježíš podstoupil utrpení za nás společně s Otcem, tak my smíme k Otci přicházet jako jeho děti. Ten veliký dar synovství je právě díky geniálnímu plánu lásky, který Bůh stanovil k naší záchraně. Otec nepřestal být nikdy spojen se svým synem v jeho bolestném údělu, a proto si nemůžeme představit Otce jako někoho, kdo by byl zcela bezcitný k utrpení svého syna, anebo bezcitný k utrpení nás, svých dětí. To může skutečně říct někdo, kdo Boha opravdu nezná. Otec na sebe vzal veškerou úzkost světa. A tak jako cítil se všemi tělesnými a duševními bolestmi svého ukřižovaného syna, tak cítí s každým člověkem, který trpí. V Otci můžeme vidět vzor veškerého soucitu, který kdy jsme v lidských vztazích zažili.

Když byl Ježíš před svým utrpením, tak řekl učedníkům (J 16,32): „Přichází hodina, kdy se rozprchne, každý do svého domova a mne necháte samotného“ a dodává „ale nejsem sám, můj Otec je se mnou.“ A to je jedinečné svědectví právě o těch nejtěžších chvílích Ježíšova života, kde se nám zachovala právě veliká oddanost Ježíšova a důvěrnost vůči Otci a tajemná Otcova blízkost, která Syna držela právě v těchto nejtěžších chvílích. Právě v Getsemanech, jak nám zaznamenal evangelista Marek (Mk 14,36), Ježíš na jediném místě v Evangeliích doslova řekl to slovo „Abba“. Tatínku. Právě v té nejtěžší, nejúzkostnější chvíli svého života. On chtěl i učedníky vtáhnout do dramatu bolesti a přitom důvěry. Proto jim říkal: „zůstaňte zde a bděte se mnou“, protože On jim chtěl dát podíl na své modlitbě, ve které na jedné straně prožíval obrovskou lidskou úzkost a samotu, i lidskou samotu, lidsky je potřeboval, ale na druhé straně jim chtěl dát zažít, že Otec je věrný. A každý z nás je v životě vystaven těmto zkouškám, ve kterých může zažít Otcovu blízkost, když vytrvá v Ježíšově modlitbě. Tato Ježíšova důvěra k Otci vyvrcholila v modlitbě na kříži, kdy se Ježíš modlil: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ A tak se bezvýhradně odevzdal Otci. (pozn.: naše bezvýhradné odevzdání Otci je pro nás ukřižování naší nedůvěry...) Tato Jeho poslední slova na kříži jsou jakousi odpovědí na otázku 22. žalmu, kterou jsme slyšeli v pašijích (Ž 22,2): „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Toto „**Proč?**“ zná každý, kdo prošel životní zkouškou. To se prostě bezděčně ozve na dně našeho srdce. Ježíš citoval tento starozákonní text, právě proto, že je to text všech těch, kteří prožívají utrpení. Ale odpovědí na otázku je právě citace jiného žalmu (Ž 31,6): „do Tvých rukou poručím ducha, Hospodine.“ Jenomže Ježíš v této citaci žalmu pozměnil to oslovení „Hospodine“ na to své, důvěrné, Otče. A tak ještě naposledy před svojí smrtí na kříži vyslovuje to tajemné jméno Boží „Abba“. A tím vyznává celou svoji synovskou důvěru, lásku a oddanost Otci. A tak nakonec Ježíšova modlitba v Getsemanech i na Kalvárii je nádherným svědectvím o nesmírné blízkosti a důvěrnosti vztahu Otce a Syna. A k této důvěrnosti nás chce Ježíš dovézt. On chce, abychom my všichni věděli, že Otci můžeme důvěřovat v každé životní situaci. Ať se děje cokoliv, Otci můžeme důvěřovat. Protože Otcova láska je jedinou neochvějnou jistotou našeho života. Jak řekl Kierkegaard. V modlitbě není ani tak důležité, co v té konkrétní chvíli říkáme, co pocítujeme, jak na to lidé kladou důraz, ale především to, co jsme. **Jsmo-li děti Otce, kterému se dá věřit, tak pak můžeme v modlitbě říkat cokoliv.** (pozn.: nejde o množství slov, ale o důvěru, s níž je vyslovujeme) Není pro nás podstatné, jestli něco prožíváme nebo neprožíváme, jestli jsme úspěšní, jestli se nám daří nebo nedaří, jestli se umíme modlit nebo neumíme modlit, ale jestliže bytostně víme, že jsme Jeho, a máme jistotu, že jsme jí milováni. **Protože z této jistoty vyrůstá důvěra, která je prazákladem veškeré Ježíšovy, a tedy i křesťanské, modlitby.** A potom jsme schopni samozřejmě, tomuto Otci, se vždycky a za všech okolností odevzdat. S touto odevzdaností se pak můžeme modlit, pracovat, odpočívat, zápasit, všechno v našem životě může být nesené právě tímto podtónem oddanosti vůči Otci. Které se můžeme naučit ale jediným způsobem. Že si vyhradíme ty privilegované chvíle modlitby, kdy využijeme tuto jedinečnou a výsadní příležitost **Otci se odevzdávat, důvěru k Němu vyznávat, a na sobě zažívat** radost z Božího synovství.

(pokračování příště)

BOŽÍ SLOVO – POKRM PRO DUŠI NA KAŽDÝ DEN

Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. **Ž 1.1-2**

ČERVENEC 2012

1.	NE	Mdr 1,13-15;2,23-24; Zl 30(29); 2Kor 8,7.9.13-15; Mk 5,21-43	16.	PO	Iz 1,10-17; Zl 50; Mt 10,34-11,1
2.	PO	Am 2,6-10.13-16; Zl 50; Mt 8,18-22	17.	ÚT	Iz 7,1-9; Zl 48; Mt 11,20-24
3.	ÚT	Ef 2,19-22; Zl 117(116); Jan 20,24-29	18.	ST	Iz 10,5-7.13-16; Zl 94; Mt 11,25-27
4.	ST	Am 5,14-15.21-24; Zl 50; Mt 8,28-34	19.	ČT	Iz 26,7-9.12.16-19; Zl 102; Mt 11,28-30
5.	ČT	Iz 61,1-3a; Zl 117(116); 2Kor 4,1-2.5-7; Lk 10,1-9	20.	PÁ	Iz 38,1-6.21-22.7-8; Iz 38; Mt 12,1-8
6.	PÁ	Am 8,4-6.9-12; Zl 119; Mt 9,9-13	21.	SO	Mich 2,1-5; Zl 10; Mt 12,14-21
7.	SO	Am 9,11-15; Zl 85,9.11-12.13-14; Mt 9,14-17	22.	NE	Jer 23,1-6; Zl 23(22); Ef 2,13-18; Mk 6,30-34
8.	NE	Ez 2,2-5; Zl 123(122); 2Kor 12,7-10; Mk 6,1-6	23.	PO	Gal 2,19-20; Zl 34; Jan 15,1-8
9.	PO	Oz 2,16b.17b.18.21-22; Zl 145; Mt 9,18-26	24.	ÚT	Mich 7,14-15.18-20; Zl 85; Mt 12,46-50
10.	ÚT	Oz 8,4-7.11-13; Zl 115; Mt 9,32-38	25.	ST	2Kor 4,7-15; Zl 126(125); Mt 20,20-28
11.	ST	Pr 2,1-9; Zl 34(33); Mt 19,27-29	26.	ČT	Jer 2,1-3.7-8.12-13; Zl 36; Mt 13,10-17
12.	ČT	Oz 11,1-4.8c-9; Zl 80; Mt 10,7-15	27.	PÁ	Jer 3,14-17; Jer 31; Mt 13,18-23
13.	PÁ	Oz 14,2-10; Zl 51; Mt 10,16-23	28.	SO	Jer 7,11-11; Zl 84; Mt 13,24-30
14.	SO	Iz 6,1-8; Zl 93; Mt 10,24-33	29.	NE	2Kral 4,42-44; Zl 145(144); Ef 4,1-6; Jan 6,1-15
15.	NE	Am 7,12-15; Zl 85(84); Ef 1,3-14; Mk 6,7-13	30.	PO	Jer 13,1-11; Dt 32; Mt 13,31-35
			31.	ÚT	Jer 14,17-22; Zl 79; Mt 13,36-43

PRAVIDELNĚ

- každou neděli v 19 h Velká zpěvárna - setkání Společenství pro Ježíše
- PROGRAM NEDĚLNÍCH SETKÁNÍ SPOLEČENSTVÍ PRO JEŽÍŠE:**
- **1. 7.: 1. neděle v měsíci:** s modlitbou za fyzické a vnitřní uzdravení
 - **8. 7.: 2. neděle v měsíci:** s modlitbou za evangelizaci Kroměříže
 - **15. 7.: 3. neděle v měsíci:** společné slavení desátku pro Ježíše s modlitbou za hmotné potřeby, prosperitu, zaměstnání aj.
 - **22. 7.: 4. neděle v měsíci:** s modlitbou za evangelizační aktivity Společenství
 - **29. 7.: 5. neděle v měsíci:** s modlitbou za individuální potřeby přítomných

PŘIPRAVUJEME

- Kurzy Alfa - podzimní běh ve farnosti v okrese Uh. Hradiště.
- Přejeme požehnané prázdniny a čas dovolených a šťastný návrat domů!**

PŘIMLOUVEJTE S NÁMI

Každé úterý od 18 h v kapli sv. Tadeáše chválami přimlouváme za milost obrácení pro nás, pro naše rodiny, pro naši farnost, pro naše město a za úmysly nás a našich přátel předložené k přimlůvné modlitbě. Podle možností se každé úterý i postíme na stejný úmysl.

POVZBUZENÍ: BŮH POTŘEBUJE SVĚDKY!!!

Zpravodaj Brána je distribuován ZDARMA na povzbuzení v rozhodnutí vytvářet „Brány“, tj. malá křesťanská společenství. V případě zájmu o pravidelný odběr pište, volejte, faxujte, mailujte. Za dobrovolné příspěvky na poštovné děkujeme. Číslo účtu: 1421675369/0800. **Doklad o daru, či fakturu na reklamu na internetu na požádání vystavíme.** Adresa: Porta futura o.s. Velké nám. 48, 767 01 Kroměříž. Informace o akcích pořádaných Společenstvím pro Ježíše na tel.: 603 231 601 nebo tel.fax: 573 336 936, e-mail: brana@email.cz, www.Jezis.cz. Evidenční číslo: MK ČR E 13849